

ІНШОМОВНІ ЛЕКСИЧНІ ЗАПОЗИЧЕННЯ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Куранда Віталіна Валентинівна

кандидат філологічних наук,

доцент кафедри романської і новогрецької філології та перекладу

Київського національного лінгвістичного університету

вул. Велика Васильківська, 73, Київ, Україна

Статтю присвячено вивченню взаємодії італійської мови з англійською, французькою, іспанською та німецькою мовами. Взаємодія відбувається за рахунок тісних контактів, які дані мови та країни мають між собою з розвитком міжнародних зв'язків. Оскільки мови не є ізольованими одна від одної, то взаємодіючи між собою мовні спільноти утворюють мовні контакти. Визначення «мовного контакту» у статті розглянуто з точки зору різних дослідників. Враховано визначення наступних учених таких, як: У. Вайнрайрх, С. В. Семчинський, Л. Щерба. Визначено, що мовні контакти поділяються на: казуальні, перманентні, які в свою чергу на зовнішні та внутрішні. Результатами мовних контактів, в першу чергу, можуть бути: лексичні та фразеологічні запозичення; зміни на всіх мовних рівнях; інтерференція як відхилення від норми однієї мови внаслідок її контактів з іншою та введення елементів другої мови; двомовність (білінгвізм); утворення піджинів і креолізованих мов, явищ адстратів або суржиків; асиміляція однієї з мов. Проаналізовано визначення терміну «запозичення» враховуючи дослідження Н. Білана та М. Фанфані, а також запропоновано кілька класифікацій запозичень, спираючись на класифікації Д. Лотте та Є. Ріхтера. Продемонстровано наступні запозичення в італійській мові: англіцизми (anglicismi), францизми (francesismi), іспанізми (spagnolismi) та германізми (germanismi). Велика кількість англіцизмів в італійській мові зумовлена наступними факторами: розвитком міжнародних зв'язків між двома країнами та прагненням сучасної преси замінити терміни в італійській мові іноземними ярликами, які ніколи не змінювалися. У статті згруповано англіцизми за такими сферами: політика, економіка, світ праці та торгівлі, інформатика, розваги, мода, музика, спорт. Наведено класифікацію французьких запозичень в італійській мові: слова, що стосуються моди, одягу, зачіски; слова, що означають предмети, які знаходяться в будинку; слова, які використовуються в італійській мові в гастрономії; слова автомобільної сфери; слова, що використовуються в італійській мові в різних контекстах; інші французькі терміни, що використовуються в італійській мові. Продемонстровано найпоширеніші сфери іспанізмів та германізмів: навігація, військові терміни, сфера щоденного та соціального життя, фольклор, літературно-музична сфера, мінерологія, наукові терміни, гастрономія, лексеми широкого вжитку, технічно-спеціальна сфера.

Ключові слова: мовний контакт, запозичення, англіцизм, францицизм, іспанізм, германізм.

Постановка проблеми в загальному вигляді та обґрунтування її актуальності.

З самого початку існування людства різні групи людей, колективи, громади, спільноти і цілі народи вступали між собою у різного роду контакти: культурні, комерційні, військові та інші. Не існує повністю ізольованої мовної спільноти, а тому не існує «чистої» мови, тобто мови, яка б не містила в своєму лексичному складі запозичень з інших. Італійська мова не є винятком. Слова в італійській, як і в будь якій, мові народжуються, зникають, переходять з інших мов. З розвитком культурних, економічних і політичних взаємозв'язків все більше в італійській мові з'являється нових слів та термінів, які іноді витісняють з ужитку усталені італійські відповідники. Актуальність дослідження полягає в недостатньому вивченні та класифікації італійської іншомовної лексики, пов'язане зі швидким розвитком суспільства, що обумовлює появу нових слів в італійській мові.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Вивченню запозичень присвячено праці як вітчизняних, так і зарубіжних дослідників. Серед українських науковців варто згадати наступних: Ю. Жлуктенко, Е. Есенова, І. Огієнко, М. Пономарів, С. Семчинський, Л. Симоненко, І. Фаріон. Дослідженням запозичень в італійській мові займалися М. Барбера, Е. Коріно е К. Онесті, А. Кастеллані. Укладанням сучасного словника іншомовних слів в італійській мові «Dizionario moderno delle parole straniere nella lingua italiana» займалися Т. Де Мауро та М. Манчіні (De Mauro, Mancini, 2001, p. 800).

Формулювання мети і завдань статті. Метою даної роботи є спроба класифікації запозичень в італійській мові, а також проаналізувати семантичні особливості новітніх лексичних запозичень.

Досягнення поставленої мети передбачає вирішення таких завдань:

— розглянути поняття мовного контакту, що призвів до введення терміну запозичення;

– представити загальну характеристику лексичних запозичень;

– розробити класифікацію запозичень в італійській мові;

– провести аналіз лексичних запозичень з різних мов.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Взаємодіючи між собою мовні спільноти утворюють мовний контакт. Мовний контакт – це явище, яке характеризує людське спілкування починаючи з моменту його зародження шляхом переміщення груп або цілих народів по територіях нашої планети та потребу встановлювати стосунки на основі функціонального взаєморозуміння між різними мовними групами.

Термін «мовний контакт» уперше був запропонований Андре Мартіні й уведений у широке вживання американським лінгвістом Уріелем Вайнрайхом.

Український дослідник С. В. Семчинський дає наступне визначення «мовні контакти – це взаємодія двох і більше мов, коли висловлювання однією мовою включають до свого складу елементи іншої мови, або, навпаки – висловлювання другою мовою включають до свого складу елементи першої мови» (Семчинський, 1988, с. 274).

Енциклопедія сучасної України пропонує таке визначення: «мовний контакт – взаємодія двох (чи більше) мов, що має місце в ході спілкування носіїв цих мов, принаймні один із яких володіє (пасивно чи активно) цими мовами». Відбуваючись у психіці таких мовців, мовні контакти зумовлюються причинами історичного, соціального і культурного характеру, тобто, в кінцевому рахунку, потребами спілкування між різними етносами і соціумами (Єрмоленко, 2019).

Л. Щерба запропонував нове визначення даного явища, а саме «взаємний вплив мов». Проте, дане визначення застосовується для окреслення не одностороннього впливу, а явища взаємного впливу мов.

Мовні контакти поділяються на:

1) казуальні, тобто тимчасові, випадкові: такий тип відбувається при нерегулярних контактах мов одна з одною. Наслідком є запозичення невеликої групи лексем;

2) перманентні, тобто постійні тісні контакти, які встановлюються внаслідок інтенсивних зв'язків мов між собою. У свою чергу перманентні контакти поділяються на два типи:

а) зовнішні, тобто такі, що встановлюються між народами різних держав, розташованих на близьких територіях, які мають тісні економічні, політичні, культурні зв'язки. При цьому

з мови в мову переноситься велика кількість лексики різного характеру, калькується лексика і фразеологія, запозичуються навіть деякі фонемі;

б) внутрішні, що виникають між мовами народів, що утворюють одну державу: у Римі це були латинська та італійські мови, а також мови підкорених народів (Білан).

Результатами мовних контактів можуть бути:

1) лексичні та фразеологічні запозичення;

2) зміни на всіх мовних рівнях;

3) інтерференція як відхилення від норми однієї мови внаслідок її контактів з іншою та введення елементів другої мови; двомовність (білінгвізм);

4) утворення піджинів і креолізованих мов, явищ адстратів (нейтральний тип мовної взаємодії, за якого не відбувається асиміляції мови; утворюється прошарок між двома самостійними мовами; напр., українсько-польський адстрат; термін увів італ. лінгвіст М. Бартолі) або суржикі;

5) асиміляція однієї з мов, сліди якої можуть зберегтися в мові-переможниці (якщо це сліди мови корінного етносу, мова-переможниця має характер субстрату; якщо це сліди мови чужинців, які нашарувалися на мову корінного населення, то така мова є суперстратом (субстрат – факти і явища в поширеній на якійсь території мові, що походить з мови, яка була раніше поширена на цій території, але потім зникла; суперстрат – мова зайшлого населення, яка справила вплив на мову корінних жителів і з часом припинила самостійне існування) (Поняття про мовні контакти та їх типи).

Одним з активних процесів, що відбуваються у сучасній італійській мові, є запозичення лексем з інших мов. В подальшому запозичені слова можуть зазнавати семантичних, словотвірних, граматичних та стилістичних змін, а сам процес запозичення зумовлюється внутрішніми (лінгвістичними) та зовнішніми (екстралінгвістичними) причинами.

До екстралінгвістичних причин, що зумовили появу запозичень, на думку Е. Есенової можна віднести: наявність політичних, економічних, культурних зв'язків між народами, історичні контакти народів та наявність певного роду двомовності, необхідність номінації нових предметів та явищ, розвиток певної сфери діяльності, поширення моди на запозичені слова, «культурну перевагу якої-небудь нації у певній сфері діяльності» (Есенова, 2015, с. 47).

До лінгвістичних причин дослідниця відносить необхідність поповнити слова у лексичній системі мови, необхідність семантично

точніше визначити за допомогою запозичення багатозначне поняття мови-реципієнта, прагнення до усунення омонімії та полісемії, тенденцію поповнення експресивних засобів мови (Есенова, 2015, с. 47).

Причина, пов'язана з історичним, культурним, економічним і технічним розвитком у всіх країнах – є надзвичайно поширеною. Зв'язки між країнами важливі для розвитку та процвітання її власної економіки. Тому, країни обмінюються між собою інформацією, новинками та досвідом. Для того, щоб отримати якомога більший прибуток від нового надходження, необхідно також взяти нову лексему. Найпростішим способом є запозичення терміну з іншої мови. Оскільки спроби перекладу запозичених слів для носіїв мови не завжди можуть бути вдалим, важливо пам'ятати, що навіть перекладений термін з мови оригіналу не зможе передати певне значення концепту.

Досліджуючи різні мови, варто зазначити, що кожна мова розвивалася окремо, і таким чином були створені різні словники. Але, мови не існують ізольовано одна від одної, тому відбувалися контакти, які призвели до міжнародної співпраці. Щоб спростити передачу інформації світовій спільноті потрібні міжнародні терміни. Таким чином, велика кількість мов має два різних слова для характеристики одного концепту. А таке явище, як вживання іншомовного слова у власній мові, призвело до появи терміну «запозичення».

У лінгвістиці запозичення вказує на будь-яке явище, зумовлене контактом і взаємним впливом спільнот, які розмовляють різними мовами, і не лише літературними чи загальнопоширеними мовами, а й мовами більш вузьких кіл, аж до ідіолектів окремих носіїв: мова кожної людини, по суті, вивчається шляхом наслідування мови середовища, в якому вона живе, і кожне нововведення є запозиченням від одного ідіолекту до іншого. Однак поняття запозичення зазвичай зарезервовано для тих більш релевантних явищ, що стосуються інтерференції між мовними системами міжіндивідуального характеру, або між національними мовами, між мовою та її діалектами, між різними регістрами чи різними фазами тієї самої мови (*prestito interno*), між минулими та сучасними мовами (*prestito colto*) (Fanfani, 2011).

Дослідник Н. Білан у своїй праці торкається дефініції терміну запозичення, проте вважає, що слід розрізняти поняття «запозичення як використання іншомовного матеріалу в мовленні» та «засвоєння як процес впровадження запозиченого слова в систему мови», пояснюючи

це тим, що кожне запозичене слово потрапляє спочатку в мовлення, а не в мову (Білан).

М. Фанфані в італійській мові термін «запозичення» позначає як загальне явище інтерференції, тобто процес відтворення іншомовних елементів, так і кожне окреме слово чи сталий вираз, який відтворює у формі та у своєму специфічному значенні певний іноземний концепт. Серед прикладів варто назвати французькі запозичені слова: *crunchy* і *crème caramel*, іспанські *flamenco* і *paso doble*, норвезькі *fiordo* та *slalom* та ін. (Fanfani, 2011).

Найбільш ефективним способом запозичення є пряме запозичення з іншої мови в результаті контактів з іншими народами. Однак слово також може бути запозичене опосередковано не з вихідної мови, а через іншу мову.

При аналізі запозичень слід розрізняти два терміни – джерело запозичення (*sorgente di indebitamento*) та походження запозичення (*origine di indebitamento*). Перший термін відноситься до мови, від якої слово було запозичене, а другий – стосується мови, до якої це слово згодом могло бути віднесено. Чим ближче за структурою дві взаємодіючі мови, тим легше словам однієї мови проникають в іншу (Каурютè, 2015, с. 19).

Запозичені слова можна класифікувати відповідно до характеру самого запозичення, наприклад, власне запозичення, мовні кальки та семантичні запозичення.

Д. Лотте пропонує кілька класифікацій запозичень: 1) за семантичними особливостями (за відповідністю запозичуваного терміна позначуваному поняттю, за кількістю значень, за збереженням чи зміною значень терміна-прототипа в запозичуваному терміні); 2) за наявністю синонімів (за кількістю термінів для одного поняття, за порівняльним застосуванням термінів-синонімів); 3) за способом запозичення; 4) за ознакою міжнародності терміна; 5) за походженням (Гуменюк, с. 57).

Є. Ріхтер виділяє три типи іншомовних елементів, беручи до уваги при цьому два критерії – форма і значення:

- 1) запозичення чужої форми і чужого значення;
- 2) запозичення чужої форми для вираження свого значення;
- 3) запозичення чужого значення в різній формі (Richter, 1919, с. 53)

Науковець пропонує також класифікацію іншомовних слів залежно від ступеня їх освоєння у мові:

- 1) запозичення чужої форми і чужого значення;
- 2) запозичення чужої форми для вираження свого значення;

3) запозичення чужого значення у рідній формі, тобто калькування (Richter, 1919, с. 86).

М. Барбера виокремив певні критерії, за якими варто вважати слова запозиченням:

1) фактична присутність лексеми іншомовного походження в спеціалізованому лексиконі;

2) її використання та частота вживання навіть за межами єдиної початкової спеціалізованої сфери:

а) у розмовній мові,

б) у певних спеціалізованих областях;

3) наявність похідних в італійській морфології та їх розповсюдження;

4) міжнародне поширення лексеми (Barbera, 2015).

Серед найбільш поширених запозичень в італійській мові варто вважати англіцизми (anglicismi), францизми (francesismi), іспанізми (spagnolismi) та германізми (germanismi).

Враховуючи збільшення використання англіцизмів в італійській мові, починаючи з 19 століття, стає зрозуміло, що однією з головних причин є розвиток міжнародних зв'язків та прагнення сучасної преси замінити терміни в італійській мові іноземними ярликами, які ніколи не змінювалися.

Не випадково семантичні області, які містять найбільше число англійських запозичень, відповідають сферам життя, що найшвидше розвиваються в англосаксонському світі, поширюючись потім на інші території. Тому, варто зазначити, що величезна кількість запозичень належать до сфери політики (*antiglobal, bipartisan, Devolution, Embargo, Intelligence, leader, leadership, Nato, soft power, summit, Welfare*), економіки (*bond, break even, budget, cash dispenser, joint venture, leasing, merchant bank, new economy, performance, stock options*), світу праці та торгівлі (*business, escort services, manager, marketing, open space, part time, partner, sponsor, staff, take over*), інформатики (*blog, computer scrapping, cyber-, display, e-waste, movie mode, multimediacard, slot, standby, zoom*), розваг (*bestseller, discotopless, gag, gossip, happening, musical, quiz, real tv, sequel, show, sketch, veejay*), моди (*blazer, bomber, cashmere, ghetto-glam, lurex, parka, trendy, slip, sneaker/snicker, sport(s)wear, wearable*), музики (*blatin, boogie-woogie, doo-wop, glam, jazz, nu metal, pop chart, scrolling, sound, surf-music*), спорту (*bomber, cross, corner, fantabasket, golf, green, match, set, tackle, putt*) (Pennavaia, 2005).

Франція, історія якої так тісно пов'язана з італійською, справила сильний вплив на італійську мову, збагативши спосіб мовлення та самовираження італійського народу. Тому часто

італійці трохи розмовляють французькою, навіть не усвідомлюючи цього. Далі представлена класифікація французьких слів, які використовуються в італійській мові, на які більше ніхто не звертає уваги:

1. слова, які використовуються в італійській мові у сфері моди, одягу, зачіски (*atelier, boutique, collant, collier, chignon, frac, gilet, manicure, pedicure, mèche, papillon, tourpée*);

2. слова, що означають предмети, які знаходяться в будинку (*abat-jour, bidet, canapé, moquette, parquet*);

3. слова, які використовуються в італійській мові в гастрономії (*baguette, carré, bistrot, brioche, buffet, chef, cordon bleu, crème caramel, crêpe, dessert, frappé, menu, mousse, omelette, profiterole, tartare*);

4. слова автомобільної сфери (*cabriolet, camion, coupé, garage, grand-prix, limousine, panne, roulotte*);

5. слова, що використовуються в італійській мові в різних контекстах (*bébé: bebè, biberon, bijou, bonton, bouquet, bricolage, cabaret, carillon, caveau, chalet, charme, chance, chic, choc, cliché, coupon, cyclette, défaillance, croupier, déjà-vu, dossier, empassé*);

6. інші французькі терміни, що використовуються в італійській мові (*escamotage, gaffe, galà, habitué, mascotte, nonchalance, osé, pelouche, passepartout, routine, silhouette, rétro, souvenir*) (Parole Francesi).

Є багато слів іспанського походження, які ввійшли в італійську мову протягом останніх століть, в результаті інтенсивного обміну між Італією та Іспанією у сфері мореплавства, торгівлі, релігії, культури та мистецтва, які створюють спільне культурне середовище (Д'Агостіно, 1994, с. 797). Лексика, прийнята в італійській мові, походить зі сфери навігації, з військового життя (*guerriglia, guerrigliero, liberale, camarilla, pronunciamento*), зі щоденного та соціального життя (*sforzato, sforzo, sussiego, grandioso, disinvoltura, buon gusto, miglior gusto, creanza, complimento, picaro, sarabanda, vaniglia*), з фольклору (*maja, picador, toreador, banderilla, gitano, patio, bolero, ronda*), з літературно-музичної сфери (*quintiglia, sainete*). Основу запозичень з іспанської складають наступні терміни: *golpe, ola, macho, tango, conquistador, basco, paella, siesta, embargo, goleador, toreador, hacienda, sombrero, caudillo, hidalgo, don, salsa, vigilante, rumba, flamenco, gitano, jota, tequila, aguardiente, jarabe e habanera* (Vázquez, 2004, с. 57–58).

Контакти з германським світом сягають дуже давніх часів. Найдавніші запозичення, так звані палеогерманізми, з періоду до падіння Римської імперії увійшли до класичної та народної

латини, таким чином утвердившись в успадкованій лексиці італійської мови. Ці слова і досі вживаються в італійській мові (*sapone, tasso, uosa, vanga*).

Германізми в італійській мові належать до таких сфер: військове життя (*bando, elmo, guardia, panzer, führer, lager, reich, blitz*), слова з повсякденного життя (*nastro, fiasco, rocca, spola, arredare, federa, ricco, russare, scaffale, schermire, sgattero, balcone, zuffa*), частини людського тіла (*schiena, stinco, milza, anca, guancia*), мінерологія (*cobalto, feldspato, gneiss, wolframio*), наукові терміни (*aspirina, purina, gene*), гастрономія (*speck, krapfen, strudel, sachertorte, würstel, müsli, crauti, birra, kirschwasser, trincare, brindare*),

лексеми широкого вжитку (*birra, ferrovia, guerra, vitamina*), технічно-спеціальна мова (*gestalt, jugendstil, kitsch, weltanschauung, kaputt, loden, gestapo, kapò*), найновіші лексеми (*Ostpolitik, Bundesbank, Länder*) (Devoto, Oli, 2004).

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, запозичені лексеми становлять значний пласт словникового складу італійської мови і широко використовуються як в повсякденному спілкуванні, так і в різних сферах, зокрема: військова, гастрономічна, наукова, автомобільна, мода і т. д. В подальшому дослідження може бути розширене беручи за основу інші мови та досліджуючи більший спектр сфер.

ЛІТЕРАТУРА

1. Білан Н. М. Процес асиміляції запозичених слів у німецькій мові. URL: <http://intkonf.org/bilan-nm-protses-asimilyatsiyi-zapozichenih-sliv-u-nimetskiy-movi/> (дата звернення: 23.05.2023).
2. Гуменюк Т. І. Запозичення та їхні типи в сучасній українській телевізійній фаховій мові URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ae86ee3f-0d04-4907-b12e-7f362f2f64d9/content.pdf> (дата звернення: 23.05.2023).
3. Есенова Е. Й Основні причини запозичення іншомовних лексичних одиниць. // *Сучасні дослідження з іноземної філології*. Ужгород, 2015. Вип. 13. С. 46–50. URL: file:///C:/Documents%20and%20Settings/Admin/Мои%20документы/Downloads/Sdzif_2015_13_10.pdf (дата звернення: 23.05.2023).
4. Єрмоленко С. С. Мовні контакти. *Енциклопедія Сучасної України: електронна версія* [онлайн]. Київ : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2019. URL: https://esu.com.ua/search_articles.php?id=68172 (дата перегляду: 23.05.2023).
5. Поняття про мовні контакти та їх типи. URL: <https://studfile.net/preview/9859183/page:2/> (дата перегляду: 23.05.2023)
6. Семчинський С. В. Загальне мовознавство. Київ: Вища школа. 1988 с. 328.
7. Barbera M. Quanto più la relazione è bella: Saggi di storia della lingua italiana TORINO: bmanuel.org 2015.
8. D'Agostino A. L'apporto spagnolo, portoghese e catalano // *Storia della lingua italiana*. Torino, Einaudi. 1994. Vol. III: 791–824.
9. De Mauro T., Mancini M. Dizionario moderno delle parole straniere nella lingua italiana. Milano: Garzanti Linguistica, 2001. P. 800.
10. Fanfani M. Enciclopedia dell'Italiano: Prestiti. 2011. URL: [https://www.treccani.it/enciclopedia/prestiti_\(Enciclopedia-dell%27Italiano\)](https://www.treccani.it/enciclopedia/prestiti_(Enciclopedia-dell%27Italiano)) (дата звернення: 23.05.2023).
11. Каурютė В. I prestiti dall'italiano all'inglese nei secc. XV–XVII. Kaunas : Università di vytautas il grande. 2015. P 19.
12. Richter E. Fremdwortkunde. Leipzig, 1919. 403 vol.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. Devoto G., Oli G. C. Dizionario della lingua italiana, a cura di Luca Serianni e Maurizio Trifone, Firenze: Le Monnier, 2004.
2. Laura Pinnavaia I prestiti inglesi nella stampa italiana: una riflessione sementico-testuale Mots Palabras Words. 6/2005 URL: <http://www.ledonline.it/mpw/> (дата звернення: 24.05.2023).
3. Parole Francesi usate in Italiano: sono davvero tantissime! URL: <https://www.scambieuropei.info/parole-francesi-usate-in-italiano/> (дата звернення: 24.05.2023).
4. Pérez Vázquez M. E. Denotazione e connotazione dei prestiti attuali d'origine ispanica. *Linguae – 1*: Università di Bologna-Forlì. 2004.

REFERENCES

1. Bilan, N. M. Protses assymiliatsii zapozytchenyh sliv v nimetskii movi [The process of assimilation of loanwords in the German language]. URL: <http://intkonf.org/bilan-nm-protses-asimilyatsiyi-zapozichenih-sliv-u-nimetskiy-movi/>
2. Gumeniuk, T. I. Zapozytchennia ta ih typu v sutchasni ukrainiskii televiziinii fahovii movi [Loanwords and their types in modern Ukrainian television professional language]. URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ae86ee3f-0d04-4907-b12e-7f362f2f64d9/content.pdf>

3. Esenova, E. I. (2015). Osnovni prytychyny zapozychennia inshomovnyh leksychnykh odynyts [The main reasons for loanwords of foreign language lexical units]. *Modern research on foreign philology*. Uzhgorod. Vol. 13. P. 46–50. [in Ukrainian] URL: file:///C:/Documents%20and%20Settings/Admin/Мои%20документы/Downloads/Sdzif_2015_13_10.pdf
4. Ermolenko, S. S. (2019). Movni kontakty. [Language contacts] *Entsyklopediia Sutchasnoi Ukrainy*. Kyiv : Instytut entsyklopedychnykh doslidgen NAN Ukrainy, 2019. URL: https://esu.com.ua/search_articles.php?id=68172
5. Poniattia pro movni kontakty ta ih typy. [The concept of language contacts and their types]. URL: <https://studfile.net/preview/9859183/page:2/>
6. Semchynskiyu, S. V. (1988). Zagalne movoznavstvo. [General linguistics]. Kyiv : Vyshcha Shkola. [in Ukrainian]
7. Barbera, M. (2015). Quanto più la relazione è bella: Saggi di storia della lingua italiana. [How beautiful the relationship is: Essays on the history of the Italian language]. TORINO: bmanuel.org
8. D'Agostino, A. (1994). L'apporto spagnolo, portoghese e catalano. [The Spanish, Portuguese and Catalan contribution]. *Storia della lingua italiana*. Torino, Einaudi. Vol. III: 791–824.
9. De Mauro, T., Mancini, M. (2001). Dizionario moderno delle parole straniere nella lingua italiana. [Modern dictionary of foreign words in the Italian language]. Milano : Garzanti Linguistica.
10. Fanfani, M. (2011). Enciclopedia dell'Italiano: Prestiti [Encyclopedia of Italian: Loanwords]. URL: [https://www.treccani.it/enciclopedia/prestiti_\(Enciclopedia-dell%27Italiano\)](https://www.treccani.it/enciclopedia/prestiti_(Enciclopedia-dell%27Italiano)) (дата звернення: 23.05.2023).
11. Kaupytė, B. (2015). I prestiti dall'italiano all'inglese nei secc. XV–XVII [Loanwords from Italian to English in the XV–XVII centuries]. Kaunas : Università di vytautas il grande. 2015.
12. Richter, E. (2019). Fremdwortkunde. [Foreign vocabulary]. Leipzig.

SOURCES OF ILLUSTRATIVE MATERIAL

1. Devoto, G., Oli, G. C. Dizionario della lingua italiana, a cura di Luca Serianni e Maurizio Trifone, Firenze: Le Monnier, 2004.
2. Laura Pinnavaia I prestiti inglesi nella stampa italiana: una riflessione sementico-testuale Mots Palabras Words. 6/2005 URL: <http://www.ledonline.it/mpw/> (дата звернення: 24.05.2023).
3. Parole Francesi usate in Italiano: sono davvero tantissime! URL: <https://www.scambieuropei.info/parole-francesi-usate-in-italiano/> (дата звернення: 24.05.2023).
4. Pérez Vázquez, M. E. Denotazione e connotazione dei prestiti attuali d'origine ispanica. *Linguae – 1*: Università di Bologna-Forlì. 2004.

FOREIGN LOANWORDS IN ITALIAN LANGUAGE

Kuranda Vitalina Valentynivna

Candidate of Philological Sciences,

Assistant Professor at the Department of Romance and Modern Greek Philology and Translation

Kyiv National Linguistic University

73, Velyka Vasylkivska str., Kyiv, Ukraine

The article focuses on a study of the interaction of the Italian language with English, French, Spanish and German languages. Interaction eventuates due to the close contacts that these languages and countries have with each other with the development of international relations. Since languages are not isolated, language communities interact with each other and form language contacts. The definition of "language contact" in the article is considered from the point of view of different researchers. The definitions of the following scientists are taken into account: U. Weinreich, S. V. Semchynskiyi, L. Shcherba. Language contacts are divided into: casual, permanent, which in turn are divided into external and internal. The results of language contacts can be: lexical and phraseological loanwords; changes at all language levels; interference as a deviation from the norm of one language as a result of its contact with another and the introduction of elements of the second language; bilingualism; formation of pidgins and creolized languages, phenomena of adstrates or surzhik; assimilation of one of the languages. The definition of the term "loanwords" is analyzed according N. Bilan and M. Fanfani, and several classifications of loanwords are proposed, based on the classifications of D. Lotte and E. Richter. The loanwords in the Italian language have been demonstrated: Anglicisms (anglicismi), Frenchisms (francesismi), Spanishisms (spagnolismi) and Germanisms (germanismi). The large number of anglicisms in the Italian language is due to the following factors: the development of international relations between two countries and the desire of the modern press to replace terms in the Italian language with foreign labels that have never changed. The anglicisms are grouped according to the following areas: politics, economy, the world of work and trade, computer science, entertainment, fashion, music, sports. The classification of French loanwords in the Italian language is given: words related to fashion, clothes, hairstyle; words that mean objects that are in the house; words used in the Italian language in gastronomy; automotive words; words used in Italian in different contexts; other French terms used in Italian. The most common areas of Hispanisms and Germanisms are demonstrated: navigation, military terms, the sphere of daily and social life, folklore, literary and musical sphere, mineralogy, scientific terms, gastronomy, lexemes of wide use, technical and special sphere.

Keywords: *language contact, loanword, Anglicism, Frenchism, Hispanism, Germanism.*